Небесної уламок чаші впав униз,
І зорі заблищали під ногами —
Чи справді ж то внизу Тифліс,
Окреслений огнями.

Весь час вгорі мінився небесний килим,
Немов красуня, кольори перебирав
І став нарешті синій, синій
Купатися у росах трав.

Навколо мовчки вартували гори,
І золотилась голова Казбека —
Немов маяк в небесному просторі,
І близько і далеко…

І стали загоратись очи в міста,
І стали з неба зорі падать,
І гаптувати темний оксамит
Чорноволоса ніч огненними нитками…

Аероплан крилом рожевим угорі майнув —
На ньому там ще день, а тут вже ніч —
Чи на Казбек він держить смілу путь,
Чи відпочити сяде в низині…

Здригнувсь Казбек… Померк, загас ліхтар,
Війнуло холодом з міжгір’я,
І гори постіль стали слати з хмар…
І тихне туркотіння птиці-звіря…

Але огненно скреготять трамваї,
Ображена шумить внизу Кура —
А огники біжать, біжать без краю,
Мов з ліхтарями дітвора.